

PHẦN XVI

Bình Nguyên bước vào văn phòng, anh muốn tạo một sự ngạc nhiên cho Tử Đăng sau những ngày anh đi công tác ở Thái Lan.

Nhưng bàn làm việc của Tử Đăng trống không. Bình Nguyên nhú mày.

Cô ấy đâu rồi nhỉ? Anh bước đến bàn làm việc của mình. Mọi thứ trên bàn đều ngăn nắp. Một nhánh hoa lys trắng cắm trong bình còn rất mới, cho thấy Tử Đăng có đến văn phòng làm việc.

- Thế cô ấy đâu?

Bình Nguyên bước sang phòng làm việc của Tử Đăng. Giỏ xách đây, giấy tờ công ty bày ra đây, cả chiếc điện thoại di động cũng đặt ở đây... Tử Đăng đang làm việc thì đúng hơn. Nhưng...

Anh nhú mày. Cô ấy là người rất có trách nhiệm, không bao giờ bỏ văn phòng với mớ giấy tờ quan trọng như thế này, dù là việc rất gấp.

Bình Nguyên nhìn quanh.

- Chắc là Tử Đăng đi tìm cho mình tách cà phê hay tách trà trong những lúc căng thẳng đó thôi.

Nghĩ như vậy, Bình Nguyên ngồi xuống cái ghế ở bàn làm việc của Tử Đăng chờ đợi. Tiện tay, anh tò mò muốn biết cô đang làm những gì.

Ngoài những con số ký hiệu, dữ liệu ra, Bình Nguyên còn phát hiện một tờ giấy A4 dày đặt những hàng chữ.

“Bình Nguyên! Gần nửa tháng anh đi công tác. Chúng ta không gặp nhau. Em nhớ anh lắm...”

Bình Nguyên! Anh đáng ghét thật... Tối hôm qua, anh không gọi cho em. Anh có biết em chờ tin anh đến không ngủ được không?

Bình Nguyên! Hay cô gái Thái đẹp quá, anh quên em mất tiêu rồi? Nếu là như vậy, em không thèm nhớ anh nữa đâu. Em sẽ nhớ người đàn ông khác cho anh xem...”

Bình Nguyên phì cười vì những lời lẽ trẻ con của Tử Đăng. Hôm qua vì mệt mỏi, anh ngủ thiếp đi quên điện thoại là cô đã giận rồi. Tử Đăng ơi! Em có biết là anh cũng nhớ em lắm không?

Hơn nửa đời người, Bình Nguyên không phải mới yêu lần đầu. Anh cũng đã trải qua một tình yêu, một cuộc hôn nhân hạnh phúc lần đầu khổ.

Thế nhưng, với Tử Đăng, cô như là cuộc sống của anh vậy. Từ khi hai đứa cởi mở lòng mình chấp nhận nhau, lúc nào Bình Nguyên cũng thấy niềm hạnh

phúc ngập tràn. Tiếng cười của Tử Đăng như xua tan những mệt mỏi căng thẳng trong anh.

Bình Nguyên muốn hét lên cho cả thế giới này biết: anh không còn cô độc nữa. Bởi anh đã có Tử Đăng.

Những ngày xuất ngoại, anh nhớ cô da diết. Bây giờ ngồi đây thì chẳng thấy cô đâu cả.

Không còn kiên nhẫn trong thời gian chờ đợi. Bình Nguyên nhắc ống nghe bấm số.

- Alô. Phòng kỹ thuật nghe.

- Là tôi đây.

Có tiếng ai đó kêu lên:

- Giám đốc!

- Cho tôi hỏi, có Tử Đăng bên đó không?

- Không ạ. Nhưng cô ấy có hẹn với chúng tôi mà giờ này chúng tôi chưa thấy. Giám đốc! Có chuyện gì không?

- Không có gì.

Bình Nguyên gác máy. Anh đứng lên mở cửa ra ngoài thì gặp ngay Ngọc Hương:

- Giám đốc!

- Em có thấy Tử Đăng đâu không?

- Trưa giờ chị ấy vẫn ở trong văn phòng mà. Anh chưa gặp chị ấy sao?

- Chưa. À! Cô ấy có hẹn với khách hàng nào không?

- Theo lịch thì hôm nay không có.

- Lạ thật đấy! Cô ấy đi đâu mà túi xách và điện thoại vẫn còn để ở văn phòng?

- Nếu ra ngoài thì chị Tử Đăng sẽ báo lại cho người trực. Có thể...

Ngọc Hương chột sáng mắt:

- Em nhớ ra rồi. Cách đây khoảng một giờ đồng hồ, chị Thái Hà có đến tìm Tử Đăng.

- Thái Hà?

- Dạ, phải. Chị ấy bảo gặp Tử Đăng có chút việc. Không chừng hai người ra ngoài cũng nên.

Bình Nguyên móc túi lấy điện thoại. Anh bấm số:

- Alô.

- Thái Hà? Tử Đăng có đi với cô không?
- Ô, ngài giám đốc! Ngài đang lo lắng cho người yêu đấy sao?
- Cô nói đi! Tử Đăng đâu?
- Chúng tôi đang nói chuyện với nhau.
- Chuyện gì mà nói chứ?
- Có đấy! Chuyện chàng lãng tử Bình Nguyên và chuyện giữa tôi và Tử Đăng.

- Cô không được làm hại đến Tử Đăng.

- Anh lo à?

Thái Hà phá lên cười:

- Lo thì tìm và bảo vệ cô ta đi. Ha... ha... ha...

- Thái Hà... Thái Hà...

Bình Nguyên đẩy Ngọc Hương sang một bên, anh lao mình xuống lầu. Không hiểu chuyện gì, Ngọc Hương cũng chạy theo.

Xuống đến cổng công ty, Bình Nguyên lao vào phòng bảo vệ.

- Hoàng Bình!

- Giám đốc!

- Anh có thấy Thái Hà và Tử Đăng ra ngoài không?

- Tôi chỉ thấy Thái Hà xin vào tìm Tử Đăng, chứ chưa thấy hai người đó đi ra.

Bình Nguyên nóng nảy:

- Tại sao để Thái Hà ra vào công ty dễ dàng vậy?

- Giám đốc! Cô ấy là bạn của ông, nên tôi...

- Thôi đi! Sự dễ dãi của các người đã hại Tử Đăng rồi đó, các người có biết không?

Ngọc Hương không hiểu:

- Tại sao là hại cô ấy? Thái Hà là bạn của anh, chị ấy có việc tìm Tử Đăng cũng là chuyện bình thường thôi mà.

- Đúng là các người không hiểu gì hết. Thái Hà rất căm ghét Tử Đăng. Giờ đây, tôi không biết Thái Hà đưa Tử Đăng đi đâu. Cô ta nổi điên thì có thể hại Tử Đăng bất cứ lúc nào.

- Giám đốc! Em nghĩ chuyện không đến nỗi đâu. Anh đừng lo lắng quá.

- Không lo làm sao được.

Bình Nguyên đi qua đi lại. Song, anh dừng trước mặt Ngọc Hương:

- Lấy chìa khóa xe của em cho anh mượn.
- Anh muốn đi đâu?
- Tìm Tử Đăng.
- Biết cô ấy ở đâu mà tìm?

Lòng Bình Nguyên như lửa đốt, lại nghe những câu hỏi như tay đôi. Anh bực tức:

- Các người không có quyền hỏi tôi.

Bình Nguyên xăm xăm đi vào chỗ để xe. Bất ngờ Hoàng Bình la lớn:

- Giám đốc! Nhìn kia...

Bình Nguyên dừng lại và nhìn theo tay chỉ của Hoàng Bình. Trên sân thượng tòa nhà công ty có hai cô gái. Một người đang trấn áp một người.

Ngọc Hương nheo nheo mắt:

- Là Thái Hà và Tử Đăng đó. Sao hai người lên trên cao chi vậy?

Bình Nguyên không nói không rằng, anh chạy như bay lên cầu thang.

Bình Nguyên rất lo sợ, anh lên chậm thì chuyện gì đó sẽ xảy ra với Tử Đăng.

Ngọc Hương cũng quỳnh quáng:

- Anh Bình! Gọi người giúp đỡ đi.

Trong phút chốc, cả công ty ồn ào hấn lên. Mọi người đều dừng hết công việc của mình, đổ dồn lên sân thượng.

Bình Nguyên lên tới sân thượng là lúc Thái Hà giằng co với Tử Đăng sát bên bờ rào an toàn của sân thượng. Anh hét lớn:

- Thái Hà! Buông Tử Đăng ra.

Tiếng hét của Bình Nguyên làm cả hai giật mình. Thái Hà bất ngờ đẩy mạnh làm Tử Đăng văng ra ngoài hàng rào chắn.

Ai có mặt lúc ấy cũng đều nhắm mắt lại như để tiễn đưa một linh hồn. Còn Bình Nguyên thì khụy xuống, trái tim anh thất nghiệm.

- Á... Bình Nguyên ơi... Cứu em với...

Tiếng kêu của Tử Đăng! Bình Nguyên vụt đứng dậy lao đến.

Hai tay Tử Đăng đang bám víu vào một thanh sắt. Cả người cô thì tòn ten ở ngoài.

Tử Đăng sợ đến hoảng loạn, cô khóc.

- Cứu em, Nguyên ơi...

Bình Nguyên hét:

- Giúp tôi một tay đi!

Anh khom người trên rào chắn, tay nắm lấy tay Tử Đăng.

- Anh đây, em cố gắng lên nhé!

- Nguyên ơi! Em chết mất...

- Cố gắng lên em yêu!

Vừa lúc Hoàng Bình cũng có mặt. Anh tì hai chân vào song sắt cho có thể, rồi nắm một bên tay của Tử Đăng. Anh nói:

- Giám đốc! Chúng ta cùng kéo cô ấy lên.

Mọi người có mặt đều hồi hộp chờ đợi. Còn Thái Hà thì nỗi lo sợ hãi đã làm cô co rúm người lại, nép vào một bên.

Dưới đường phố, người qua kẻ lại hiếu kỳ tập trung trước cổng công ty đông như kiến.

Khi nhìn thấy Tử Đăng đứng vững bên trên, mọi người có mặt mới thở phào.

Sự sợ hãi còn như in trên khuôn mặt của Tử Đăng. Cô ôm chầm lấy Bình Nguyên:

- Anh về kịp lúc quá. Em sợ lắm...

Bình Nguyên vỗ nhẹ vào lưng cô:

- Không sao rồi. Em đã bình an.

- Con mơ hãi hùng quá, Nguyên ơi.

Tử Đăng khóc ngon lành trong vòng tay Bình Nguyên. Ngọc Hương ngậm ra hiệu.

- Chúng ta trở lại công việc thôi.

Mọi người cùng kéo xuống, để lại không gian riêng cho Bình Nguyên và Tử Đăng.

Bình Nguyên lau nước mắt cho người yêu:

- Đừng khóc nữa, em yêu.

- Suýt chút nữa là em không được nhìn thấy anh rồi.

- Không có gì đâu. Đừng sợ!

- Anh đưa em xuống văn phòng nghỉ ngơi.

Tử Đăng ngoan ngoãn đi trong vòng tay Bình Nguyên. Hai người vừa xuống khỏi sân thượng thì gặp Ngọc Hương đi ngược trở lên.

- Giám đốc! Công an khu vực muốn gặp anh.

- Hãy đưa họ đến phòng khách công ty đi.

- Vâng.

Tử Đăng lo lắng:

- Chuyện gì vậy anh?

- Chắc là việc của em đã làm kinh động đến họ. Họ đang thi hành nhiệm vụ.

Tử Đăng níu lấy tay Bình Nguyên:

- Em không muốn gặp họ đâu.

- Tử Đăng...

- Bình Nguyên! Cho em quyết định được không?

- Nhưng Thái Hà đã ép em ra nông nỗi này.

Tử Đăng lắc đầu:

- Thái Hà xúc phạm em là vì chị ấy yêu anh. Có trách thì trách bản thân em yêu anh làm gì.

- Tử Đăng...

- Thái Hà đang rất đau khổ. Em không muốn làm tổn thương chị ấy.

- Nhưng... Thôi được rồi. Ít ra em cũng phải gặp họ để nói rõ vấn đề. Nếu không, họ gặp nhân viên công ty thì tình hình không tốt đâu.

Bình Nguyên lắc đầu:

- Thái Hà tu mấy kiếp mới gặp được em đó, Tử Đăng ạ.

- Anh có quá lời không?

- Để xem lần này cô ta còn bày trò gì nữa.

- Anh căm hận Thái Hà vì chị ấy làm tổn thương em? Nên nhớ cũng có thời gian hai người cặp bồ với nhau đấy. Đừng quá tuyệt tình!

Bình Nguyên không nói gì nữa. Anh ôm vai Tử Đăng đi. Đẩy cửa phòng khách công ty, Bình Nguyên và Tử Đăng chào hai người đang mặc đồng phục công an.

- Chào anh!

- Xin chào! Tôi là Đại úy Minh Hùng và đồng nghiệp tôi, Trung úy Công Tuấn.

Người mặc đồng phục tên Minh Hùng hỏi:

- Ông là Bình Nguyên, giám đốc công ty này?

- Vâng. Người bên cạnh là Tử Đăng, trợ lý của tôi.

- Thế này ông Nguyễn ạ. Lúc này, tôi nghe người đi đường xôn xao về việc có người rơi ra ngoài song sắt sân thượng công ty ông. Ông có giải thích gì không?

- Vấn đề ấy, tôi nhường lại cho trợ lý cũng là bạn gái của tôi, Du Tử Đăng.

Ánh mắt Minh Hùng chuyển sang Tử Đăng:

- Cô cho chúng tôi biết được chứ?

- Vâng.

Tử Đăng hít một hơi dài:

- Làm kinh động đến các ông, tôi thấy áy náy quá. Nhưng thật ra chẳng có gì là quan trọng cả. Tôi và một người bạn lên sân thượng để giảm bớt căng thẳng. Trong lúc chồm người ngắm nhìn cảnh vật, do sơ ý, tôi để hụt tay văng ra ngoài. Lúc ấy, ông giám đốc của tôi, ông Bình Nguyễn cùng nhân viên có mặt kịp thời cứu giúp tôi. Bây giờ tôi đã bình an.

Đại úy Minh Hùng gặng thêm:

- Chỉ là sơ ý để hụt tay à?

- Vâng.

- Tử Đăng! Tôi muốn biết sự thật.

Tử Đăng cứng rắn:

- Những gì tôi nói với các ông đều là sự thật. Tôi còn tìm được lý do để nói nữa đây?

- Chúng tôi chỉ muốn giúp cô có sự công bằng. Nếu cô khẳng định không liên quan đến ai thì phiền cô ký vào biên bản này.

Tử Đăng ký vào chỗ Minh Hùng chỉ.

- Cảm ơn ông.

- Thôi được, không làm phiền thời gian của mọi người nữa. Chúng tôi xin phép.

Bình Nguyễn đứng lên tiễn khách:

- Cảm ơn hai anh.

Đang đi, Minh Hùng sựng lại:

- Cô đã hết sợ chưa, Tử Đăng?

- Cảm ơn ông. Tôi không sao.

Bình Nguyễn khép cửa, anh ngồi xuống bên Tử Đăng:

- Em nhân từ quá Tử Đăng ạ. Thái Hà hại em suýt chết mà còn bênh vực cô ta.

- Ngoài cách ấy ra, em không cho phép lương tâm mình làm bất cứ điều gì tổn thương Thái Hà. Còn anh, anh phải có trách nhiệm trong việc này.

- Sao?

- Vì anh mà Thái Hà đau khổ. Từ sự đau khổ ấy mới dẫn đến hành động ngu muội.

- Vậy anh phải nhận lỗi và trách nhiệm về mình?

- Chứ còn gì nữa.

Bình Nguyên vòng tay ôm Tử Đăng:

- Em biết không? Lúc nhìn thấy em bị văng ra ngoài, anh như chết đi vậy.

Tử Đăng khúc khích:

- Tưởng em rơi xuống dưới chứ gì?

- Ừm.

- Mạng em lớn lắm. Phải sống để đòi nợ anh. À! Mà sao anh về kịp lúc vậy?

- Anh định cho em một bất ngờ, nhưng vào văn phòng thì chẳng thấy đâu. Anh hỏi Ngọc Hương thì Ngọc Hương bảo có Thái Hà đến gặp em. Anh gọi điện cho cô ta thì cô ta nói toàn chuyện điên rồ. Anh lo lắng chạy xuống lầu định tìm em. May nhờ Hoàng Bình nhìn thấy trên sân thượng có người, nên anh mới leo lên. Một cảm giác điếng người đã qua rồi, phải không em?

Tử Đăng gật nhẹ:

- Anh đừng làm khó chị Thái Hà nha.

Bình Nguyên mím môi:

- Anh phải nói chuyện với cô ta.

- Bây giờ thì không được. Thấy em như vậy, Thái Hà cũng đâu có thua gì em. Không chừng sợ hãi là nỗi ám ảnh của chị ấy.

Tử Đăng ngả đầu vào vai Bình Nguyên:

- Vì em một lần đi.

- Thôi được.

- Cảm ơn anh.

Bình Nguyên quan tâm:

- Em có bị thương không?

Nghe Bình Nguyên nhắc, Tử Đăng mới chợt nhớ. Cô thấy hai khuỷu tay mình ran rát:

- Hình như có đó anh ạ.

- Ở đâu?

Tử Đăng giở hai tay lên. Bình Nguyên thấy hai khuỷu tay cô rướm máu, có lẽ do va chạm vào tường.

- Sao này giờ không cho anh biết?
- Có nhớ đâu. Giờ tỉnh hồn mới thấy đau nè.

Câu nói của Tử Đăng làm Bình Nguyên nhớ những hàng chữ chi chít của cô trên tờ giấy. Anh cụng đầu cô:

- Em thương anh và cũng vừa ghét anh nữa, phải không?

Tử Đăng có vẻ suy nghĩ:

- Hình như là vậy. Nhưng sao anh biết? Ai nói?
- Em chứ ai?
- Em?
- Không phải sao? Trong lúc chờ đợi em ở văn phòng làm việc, anh vô tình nhìn thấy tờ giấy...

Tử Đăng ré lên:

- A! Anh đáng ghét thật. Ai cho anh xem trộm đồ của em.

Tử Đăng vừa nói vừa đâm lung tung vào người Bình Nguyên. Anh né tránh và nắm lấy hai tay cô;

- Nhờ như vậy, anh mới biết em nhớ anh nhiều.
- Đáng ghét lắm! Ai thèm nhớ làm gì.

Bình Nguyên cọ cằm lên tóc Tử Đăng:

- Anh hạnh phúc lắm khi biết em yêu và nhớ anh nhiều như vậy.

Tử Đăng lúc lắc ngang bướng:

- Em nhớ thôi chứ không có yêu.
- Ừ, thì nhớ. Phen này anh phải thừa với mẹ gấp mới được.
- Việc gì?
- Nhờ mẹ tổ chức lễ cưới gấp cho hai chúng ta. Chứ mỗi lần đi công tác nhớ em như thế này, anh chịu không được đâu.

Tử Đăng mắc cỡ:

- Xấu quá đi.
- Cưới vợ thôi mà, có gì đâu mà xấu. Với lại căn biệt thự của Tú Linh tuân sau nữa là hoàn tất.
- Nếu chúng ta cưới, anh có mời vợ chồng chị Tú Linh không?
- Nếu em muốn. Nhưng Tử Đăng nè!

Bình Nguyên nâng cằm cô lên:

- Với Tú Linh, chuyện đã là quá khứ, anh không còn vương vấn gì nữa. Cô ấy đã có cuộc sống riêng của mình và anh cũng thế. Còn Thái Hà, anh không yêu cô ấy. Do vậy em có thể tuyệt đối tin tưởng vào tình yêu của anh.

Tử Đăng ngược mắt nhìn Bình Nguyên rồi thì thầm:

- Em tin anh.
- Như vậy là đủ lắm rồi.

Bình Nguyên đỡ Tử Đăng đứng lên:

- Sang văn phòng anh rửa vết thương cho em rồi đưa em về nhà.

Cánh cửa phòng vừa mở ra. Trước mặt hai người, Thái Hà đứng đó tựa bao giờ. Bình Nguyên sầm mặt:

- Cô còn đến đây làm gì? Hại Tử Đăng như thế chưa đủ hay sao?
- Tôi...
- Cô đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy mặt cô.

Anh cố nén cơn tức giận:

- Lúc đó mà Tử Đăng có chuyện gì thì tôi không tha thứ cho cô đâu.
- Bình Nguyên!

Tử Đăng đến bên Thái Hà:

- Nếu chị xin lỗi tôi thì tôi sẽ nhận. Tôi không trách chị đâu, đừng bận tâm đến những chuyện đã qua. Và tôi cũng muốn xin lỗi chị, vì tôi mà chị đau khổ.
- Tử Đăng! Tôi không xứng đáng.
- Đừng nói vậy mà Thái Hà. Làm người mà, ai chẳng có những lúc sai phạm. Chị làm tổn thương tôi chỉ vì muốn bảo vệ tình yêu của mình.
- Nhưng rất tiếc, người đàn ông đó không thuộc về tôi.

Bình Nguyên xẵng giọng:

- Biết như thế sao còn níu kéo để làm tổn hại đến người khác?
- Tôi xin lỗi.
- Hừ!

Tử Đăng nhỏ giọng:

- Bây giờ chị cũng mệt rồi, hãy về nhà nghỉ ngơi đi. Hôm khác chị muốn nói chuyện với tôi thì gọi cho tôi.
- Còn hôm khác nữa sao?
- Anh...

Thái Hà quay lưng, dáng vẻ tội nghiệp:

- Tôi xin phép.

Tử Đăng nhìn theo:

- Thật ra Thái Hà đâu cố ý tổn hại em. Anh đừng quá tàn nhẫn với chị ấy. Hãy cho chị ấy cơ hội trong tình bạn có được không?

- Chuyện đó chờ xem Thái Hà có thật lòng sửa đổi không.

- Vậy là anh đã hứa với em rồi nha. Cám ơn anh.

Nhìn thấy nụ cười trên môi Tử Đăng, Bình Nguyên cũng hết bực tức.